

lige Tider; ogsaa i den Tid, da vi havde hele Sønderjylland, hørte dette Omraade ind under Viborg. For det andet det økonomiske Hensyn, at ved en Henlæggelse under Vestre Landsret og en Afvikling af Søndre Landsret indenfor et passende Tidsrum vil man kunne spare alle Udgifterne til en hel Ret: Præsidenten, 4 Dommere, Justitssekretær, Fuldmægtige, Skrivere o. s. v. foruden Udgifterne til Kontorlokaler, Retslokaler, Varme, Belysning, Rengøring, og hvad dertil hører, medens man ved den Ordning, den højtærede Justitsminister foreslaar, kun vil spare Lønningen til 1 Landsdommer — jeg kan forsikre om, at dette ikke er noget særdeles betydeligt Beløb.

Det tredje Argument er dette, at en kollegial Rets Betydning staar i et vist Forhold til dens Størrelse. Det er sikkert af stor Vigtighed, at den Kreds af Dommere, der samles, og som er med til at skabe hele den kollegiale Rets Praksis, ikke er alt for indsnævret. Derfor vil en lille Landsret paa 6 Medlemmer paa Forhaand være dømt til at synke ned, og det samme gælder Retten paa 9 Medlemmer. Den store københavnske Domstol, der jo i Forvejen kan glæde sig ved at ligge under Justitsministeriets straalende Sol, som næsten aldrig formørkes overfor denne Ret, den Ret, der saa at sige er den eneste Vej ind til Højesteret, den Ret, som omtrent undtagelsesfrit er den eneste Ret, hvori en fra det højtærede Justitsministerium udgaet Mand finder det stemmende med sin Værdighed at sidde, denne Ret vil paa Forhaand have saa mange Kort paa Haanden for at gøre sig gældende, at den kan skabe sig en overvejende Indflydelse paa, hvad der skal anses for Landsretspraksis her i Landet. Jeg tror, at det er af Betydning, at vi faar to Landsretter, som er omtrent lige store, en i København og en i Viborg, og at Administrationen bevidst stræber efter at stille disse to Retter i enhver Henseende paa lige Fod; det tror jeg vil være sundt og rigtigt for Retsudviklingen her i Landet, og af denne Grund er jeg en Tilhænger af Bevarelsen af Vestre Landsret i sin nuværende Skikkelse og en Afvikling af Søndre Landsret. Der rejser sig ogsaa det Spørgsmaal, et Bispørgsmaal ganske vist, som jeg dog finder bør klæres: Hvis man udvider Søndre Landsret, hvorledes vil man saa forholde sig med den Dommer, der kommer derned? Vil man give ham det Tillæg til Lønningen, som de andre Dommere har dernede, de 5 600 Kr., de har i Tillæg indtil 1927? Dette ansaa den højtærede Justitsminister i sin Tid, da

vi talte om dette Spørgsmaal, for udelukket, men hvorledes vil man nu afgøre Spørgsmaalet?

Der er, naar vi staar overfor en Revision, endnu en Række Spørgsmaal, som kunde kalde paa Løsning, men dem skal jeg gemme til Udvalgsbehandlingen og kun her, hvor jeg lige har talt om Retternes Organisation, berøre det Ønske, der har været fremme i Aarhus om Oprettelse af en Sø- og Handelsret dér. Jeg vil gerne høre, hvorledes Ministeren ser paa denne Tanke, og særlig vil jeg gerne høre noget om, hvor stor man mener Bekostningen ved en saadan Ret eventuelt vil blive. Det er ret naturligt, at Tanken om Oprettelsen af en saadan Ret er opstaaet i en saa driftig Handelsby som Aarhus, og jeg nærer ingen Tvivl om, at der i og for sig blandt de Aarhus Handelsfolk vil kunne findes Dommere af en saa udmærket Beskaffenhed som dem, vi har ved den københavnske Sø- og Handelsret, der — det siger jeg atter — staar for mig som, jeg havde nær sagt, Idealet blandt Retter.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til en i det hele velvillig Behandling i et Udvalg.

Niels Petersen: Ligesom det ærede Medlem Hr. Pürschel maa jeg beklage, at den højtærede Justitsminister ikke har stillet Eksemplarer af Betænkningen fra Udvalget af 25. Juni 1921 til Tingets Raadighed. Jeg for mit Vedkommende har forgæves gjort Anstrengelser for at komme i Besiddelse af et Eksemplar. Jeg vil nødig bruge stærke Udtryk, men det forekommer mig urimeligt, at Justitsministeren, naar han i Bemærkningerne til Lovforslaget citerer Udtalelser fra Udvalget og gør Rede for den Stilling, man har indtaget til Udvalgets Betænkning, ikke stiller Betænkningen til Raadighed.

Jeg skal derefter gaa over til en Omtale af den første Paragraf i Lovforslaget, den Paragraf, hvormed det ærede Medlem Hr. Pürschel sluttede sine Udtalelser. Den lyder saaledes: „I Stedet for Retsplejelovens § 4, 1ste og 2det Stykke, indsættes følgende: „Der skal være 3 Landsretter: Østre Landsret, Vestre Landsret og Søndre Landsret.“ Med andre Ord, man gaar bort fra den midlertidige Ordning, man samlede sig om ved den midlertidige Lov af 28. Juni 1920. I det Lovforslag, som den højtærede Justitsminister forelagde i Samlingens 1921—22, og som blev til Loven af 12. Juni 1922, var det hans Tanke, at Søndre Landsret skulde fastslaaes som permanent; men